

1987

אקריליק על בד

יצירתה של **לאה ניקל** עמדה בשלושת העשורים האחרונים כפרק עצמאי וייחודי של האמנות הישראלית. הצבעוניות החריפה של ציוריה היתה תמיד יוצאת דופן בהשוואה לגוונים הדהים והעכורים שאפיינו את הציור המופשט בארץ; האינטנסיביות והחיוניות שהיו סימני ההיכר של ציוריה עמדו גם הן כניגוד לאופי הלירי, המעודן והפיוטי של הציור המופשט הישראלי; ההפשטה שלה היתה מלכתחילה קיצונית ומנותקת מתאור המציאות. . . .
. . . בולטים מחוות, סימנים ספונטאניים, התזות, נזילות, ציור - תנועה, חומר המוליך את פעולת הציור, צורות לא מוגדרות, ציור המוליד את עצמו - כל אלה הן אפשרויות מרפרטואר העשייה של **לאה ניקל**.

הצבעוניות חריפה למדי, תוך גיוס של ניגודי צבעים (אדום - ירוק) או עימות של צבעים ראשוניים (כחול - צהוב). הציור של **ניקל** מלא הפתעות קומפוזיציוניות והעזות תחביריות ויצירתה היא תוצאת מאמץ בלתי פוסק לפתור בעיות ציוריות, להשתנות, להפתיע את עצמה ולפעול בכוח אותה "חכמה פלסטית" שהאינטואיציה והאינסטינקט הם רק כלים ראשוניים למימוש מטרותיה.